

נצור לבית

(המשך מעמוד 17)

ושואל אם אני רוצה משהו. לא רציתי הרבה. אכלתי המון ענבים ותאנים. זה הכל. בדרך כלל לא היו לי שגעונות של נשים בהריון, ולא רציתי תפוזים בקיץ וענבים בחורף. אבל מה שכן, אני משוגעת על ה"תפוזים של נהלל", וכל פעם הביאו לי סלים מלאים, מאחי".

★ ★ ★

"תשכ, משה, תשכ."

היא לא התכוונה ללדת ביום השישי. היא הלכה לבית-החולים כדי לפתוח את התפרים, והרופא יעץ לה להישאר לשכב שם יום אחד, כי לפעמים פתיחת התפרים מזרזת את הלידה.

ואכן, צירי הלידה החלו זמן מועט לאחר מכן. היא הגיעה לבית-החולים באוטו של אביה, והיא ביקשה מהאחות שתצלצל לה הורים שלה ותודיע להם איפה היא שוכבת. האמא הגיעה לבית-החולים בצהריים. אמר לו לה לחכות. האבא הגיע בחמש וחצי. "נו?" הוא שאל את האמא. "עוד לא", היא אמרה לו, והוא התיישב על ידה וחיכה. ורק מפעם לפעם קם ממקומו והחל מסייג תשובה באולם. מקור אל קיר.

"תשכ, משה, תשכ. זה לא יילך יותר מהר אם תסתובב ככה", אמרה לו אשתו. הוא רצה שזאת תהיה בת. שתהיה דומה לנכדה שלו, בתו של אורי, היושב בנהלל. הוא קשור בכל נפשו אל הילדה הזאת. פעם ביום הוא משוחח איתה בטלפון, והיא מסייגת לו את כל ההרפתקות שעברו עליה במשך היום, והוא מספר לה את שעבר עליו.

או אולי שתהיה דומה לבתו, ליעל, ש"אליה הוא קשור יותר מאשר אל כל אדם אחר בעולם".

★ ★ ★

סבא כמו ילד קטן

בשבע וחצי בערב נולד הנכד. "הוא נולד ביום השישי, בעשרים ותשעה ב' נובמבר", אומרת יעל, "אמרו לי שצדקים נולדים ביום הזה".

הסבא נכנס לחדר הלידה. נישק את ה"ילדת ואמר לה: "מול טוב" בקול רם, ואחר כך התכופף אליה ושאל אותה בלחש: "ו, את שמחה?"

ברור שהיא היתה שמחה. "החלטנו לקרוא לו דני", היא מספרת. "אני רוצה להחזיר לאופנה את השמות היפים הפשוטים של במקום השמות המכוערים שנותנים עכשיו לילדים. הוא דומה גורא לדב. אותם תווי פנים. אבל אני מקווה שבמקום יופי יהיה לו שכל".

היא שוכבת עדיין בבית-החולים. מוקפת פרחים, ועל השולחן לידה המון מיברקי ברכה. המיברק הראשון הגיע מהדוד וה"דודה, מאסי ואהרונה. האבא שלה בא כל יום, מלבישים אותו חולק לבן, ונותנים לו להחזיק את הנכד על הידיים, והוא מאושר כמו ילד קטן.

אבל הלידה היא לידה, והחיים צריכים להימשך, וכל המשפחה כבר מתכוננת לזה. דב שיאון, שהגיע ארצה לכבוד לידת בנו, יישאר כאן עוד שבועיים, ואשתו תישאר בבית הוריה עוד שבועיים נוספים, ותצטרף אליו, יחד עם בנו, בעוד חודש.

★ ★ ★

גם לכתוב קצת

את הדירה שלהם בארץ הם כבר השייכירו, ובפאריס יש להם דירה גדולה, למשפחה המורחבת. ליד מקום עבודתו של הבעל, השגרירות הישראלית.

ימה תעשה האשה? "תשעה חודשים שכבתי במיטה", היא אומרת (בשכחה שיצאה לפני שבוע, להצגת הוואריטי). "אסור היה לי אפילו לכתוב. כל מה שעשיתי זה כל יום מכתב לדב. עכשיו אני חושבת קודם כל להסתובב קצת. כבר שכחתי איך עושים את זה. ובטח לכתוב גם".

בינתיים היא סורגת בבית-החולים סוודר לבעלה, ומכינה את שיבתה לחיים. ביום ה"שבת, אם התינוק לא יהיה קטן מדי, תיערך הברית. ישתתפו בה רק שני מניינים. "החתן, נה הגדולה הספיקה לי כבר לכל החיים", היא אומרת. וישר מהברית ילכו האמא וה"סנדק של הילד לנכנס למען רכישת מכשיר לבית-החולים תל-השומר.

(המשך מעמוד 15)

הארצות-המערביות היו מותרות בהדרגה על מקור בלתי-בטוח כזה. או היתה ברית המועצות נאלצת לקנותו. המסקנה: אין למוסקבה כל עניין להשתלט על ארצות-הנפט הערביות. הדבר מסביר את הסכמתה של ברית-המועצות לידיו דות הנוכחית בין מצרים וסעודיה, בשעה שתלויה של קאהיר במוסקבה הולכת וגדלת. כי דמי-לאחרון שמשלמות סעודיה וכחיית לעבר-אל-נאצר, פוטרים את מוסקבה מן העול של מימון המישטר הקאהירי.

בעוד 8 שנים. השאלה היא: האם זהו מצב שיחמיד גם בעתיד?

החודש פורסמו כמה דו"חות. המסילים ספק בהנחה זו.

עיקרן: בעוד שייצור-הנפט הסובייטי גדל והולך, גדלים צרכיה של ברית-המועצות בקצב מהיר עוד יותר, בשיעור העולה ב-

עזריהו ויילדר

במדינה

10% לשנה על קצב גידול הייצור. באירופה המזרחית עולים הצרכים במהירות רבה עוד יותר.

אם תימשך מגמה זו, עלולה ברית-המזרחית להפוך, תוך שמונה שנים, מארץ המייצאת נפט לארץ המייבאת נפט. במקרה זה תשמח לשים את ידה על חלק מן הנפט הערבי. לא רק כדי לספק את צרכיה שלה, אלא גם כדי להמשיך ולייצא נפט למערב-אירופה, ובעיקר למזרח-אירופה ה"קומוניסטית".

מניין תקח את הנפט הזה? מוסקבה מגלה עניין גובר והולך בעיראק, העומדת במקום הרביעי בייצור הנפט במרחב (אחרי סעודיה, איראן וכחית). גם במצרים גדל ייצור-הנפט במהירות, בשדות במידבר ה"מערבי ובחוף המערבי של מפרץ-סואץ.

נגד מלחמה חדשה. מסקנות החוקר רים: ברית-המועצות אינה מעוניינת במהפכות במרחב, אף לא בהלאמת נפט. אבל יש לה עניין חיוני בקיום וביציבות המישטר הפרו-סובייטי בעיראק, בסוריה ובמצרים.

מכאן התמיכה הסובייטית החזקה בעמדה הערבית — יגם פעולתה הנמרצת למניעת מלחמה נוספת, בהם עלולים מישטרים אלה ליפול.

בהוליבוד הבטיחו לו שייקלם בארץ ובבאר-שבע דחפו אותו לידי 'אוש'

לנות. אתה יודע שפות. תוכל להרוויח את לחמך כמלצר או כעובד בבית-מלון."

★ ★ ★

אין צורך בקריין-חדשות

מה קרה במיקרהו של שיין ויילדר? האם זוהי תקלה מיקרית, או 'שבא

לשמוע עליו. לטלביזיה, כך אמרה, אין כל תוכניות לקבל עובדים נוספים במשך ה"שנה הקרובה".

רק אז גילה שיין לראשונה שבעצם ה"טלביזיה הישראלית אינה זקוקה כלל לקריין-חדשות באנגלית.

כאשר ביקר שרה-קליטה יגאל אלון ב-

שיין חוזר לאמריקה

עדות לחוסר התיאום בין הרשויות השונות המטפלות בקליטה ובעליה, הגורם לכך שרבים מעולי ארצות-הברחה, חוזרים לארצותיהם מאוכזבים?

את התשובות על כך ניסה העולם הזה להשיג מפי הנוגעים בדבר. וכך אמרו:

● **עוזי נרקיס,** ראש מחלקת-העליה של הסוכנות היהודית: "העניין בבדיקה ביום רביעי אסע לבאר-שבע כדי להיפגש עם האיש".

● **אריה ("ליובה") אליאב,** סגן שרה-קליטה: "אלון באמת דיבר איתו, ויילדר כתב לו מטפלים בו דרך משרד ההסברה".

● **שמעון שנהר,** עוזר שרה-קליטה יגאל אלון: "עניינו של שיין ויילדר בטיפול ומנסים למצוא לו פיתרון. נקבעה לו פגישה ליום חמישי הקרוב עם יגאל אפרתי, מנהל מחלקת-הסרטים במשרד ראש-הממשלה. גם עוזי פלה, סגן מנהל הטלביזיה, יקבל אותו לראיון. דוברים לו במכתבו לשר אלון הוא כתב שנאמר לו כי הארץ זקוקה לאנשים במיקצועו. הוא לא מזכיר שהבטיחו לו רשמית לסדר לו עבודה. לא קיים דבר כזה. זו בעצם אבן-הנגף לעלייה. פשוט לא מסוגלים להבטיח".

● **אביטל מוסקוביץ,** דובר הטלביזיה הישראלית: "אדם בשם שיין ויילדר מעולם לא פנה אלינו בבקשת עבודה וגם הסוכנות לא פנתה בשמו. אין לנו תכנון לשידורים באנגלית, ומכאן שאין לנו צורך בקריין-חדשות באנגלית. נבדוק אם יוכל למלא תפקיד כלשהו בטלביזיה. נאמר לו שיעצו את עצמו במיכרים שיוצאו באפריל".

● **דני רוזנליין,** עוזר ראשי לשר ההסברה בישראל גלילי: "אנחנו מטפלים ב'איש, אבל אני לא חושב שזה יעזור לו אם זה יעבור דרך העיתונות. מהעולם הזה אני נזהר".

אמר שיין ויילדר: "אם לא תהיה לי ברירה — אני חוזר הביתה!"

אולפן מצדה בבאר-שבע. היתה לשיין ה"דמנות לגולל בפניו כיצד הסעו אותו לע"לות לארץ, בהבטחת משרה שאינה קיימת כלל. אלון ביקש ממנו לשלוח לו את טעינותיו בכתב. "אין לך מה לדאוג, הוא אמר לי", מספר שיין, "אנחנו זקוקים ל'אנשים כמוך בארץ".

שיין שלח לאלון מכתב לפני חודשיים. עד היום טרם זכה לתשובה. אומר הוא: "בארצות-הברית הרווחת 550 דולר ל'שבוע. היה לי בית נאה ומסודר היטב. כעת אני תלוי בין שניים וארץ. באתי לארץ בבטחון גמור שמכנים לי עבודה במיקצועי, ושאוכל לתרום מנייניו לטלביזיה הישראלית. רציתי לגדל את ילדי כישראלים ולא כיהודים אמריקאים. עכשיו אומרים לי נציגי הסוכנות: אין דבר, תסתדר, סב-

שרה-קליטה אלון